

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **Z. K.**, zast. Mgr. Martinou Suchodolovou, advokátkou se sídlem Masarykovo náměstí 146, Žamberk, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 12. 2014, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 12. 3. 2015, čj. 50 Ad 2/2015-33, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 7. 2014 žalovaná dle § 29 odst. 1 písm. f) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, přiznala žalobkyni ode dne 21. 5. 2014 starobní důchod 9945 Kč měsíčně. Námitky žalobkyně byly rozhodnutím žalované ze dne 3. 12. 2014 zamítnuty. K žalobě žalobkyně Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 12. 3. 2015, čj. 50 Ad 2/2015-33, rozhodnutí žalované ze dne 3. 12. 2014 zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení; současně rozhodl o náhradě nákladů řízení. Krajský soud souhlasil s žalobkyní, že při zkoumání nároku na starobní důchod měla žalovaná zohlednit rovněž dobu, po kterou žalobkyně pečovala o dvě děti jejího pozdějšího manžela Františka Klase.

[2] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) podala proti uvedenému rozsudku krajského soudu kasační stížnost, ve které současně navrhla přiznání jejího odkladného účinku. Nenahraditelnou újmu spatřovala ve skutečnosti, že v případě zrušení rozsudku krajského soudu Nejvyšším správním soudem by „obživlo“ původní (krajským soudem zrušené) rozhodnutí žalované, přičemž současně by existovalo nové rozhodnutí ve věci vydané žalovanou v důsledku rušícího rozsudku krajského soudu.

[3] Žalobkyně se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

[4] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nejsou naplněny.

[5] Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je třeba, aby se Nejvyšší správní soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatelka uvádí skutečnosti, které by nasvědčovaly možnosti vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatelky oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje, a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem městského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní. Charakter odkladného účinku pak spočívá v jeho mimořádnosti, neboť přiznání odkladného účinku má místo jen tam, kde jeho nezbytnost převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci.

[6] Stěžovatelka návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti opřela - jak již uvedeno - toliko o tvrzení budoucí možné koexistence dvou protichůdných rozhodnutí stěžovatelky, pokud by Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil, avšak stěžovatelka by v mezidobí vydala rozhodnutí odpovídající právním závěrům krajského soudu v napadeném rozsudku.

[7] Skutečnost, že stěžovatelka je povinna procesně postupovat v souladu s právním názorem krajského soudu, dle názoru Nejvyššího správního soudu nepředstavuje hrozbu nepoměrně větší újmy oproti jiným osobám ve smyslu § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. Návrh stěžovatelky nemohl by proto obstát, i kdyby byl odůvodněn šířeji než pouhou polemikou s rozhodovacími důvody krajského soudu a hypotetickými úvahami o dalším průběhu řízení, resp. o možné souběžné existenci dvou protichůdných rozhodnutí stěžovatelky o téže věci.

[8] S přihlédnutím k obavám z komplikací řízení vyjádřených stěžovatelkou, a při vědomí závěrů vyplývajících z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006-49, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné již nyní avizovat, že ve věci samé rozhodne ihned po shromáždění podkladů pro rozhodnutí potřebných.

[9] Z důvodů výše uvedených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal. Toto rozhodnutí žádným způsobem nepředjímá osud kasační stížnosti samotné.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. dubna 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu